

Familie holdt inde i Gaarden; de andre dannede udenfor paa Vejen en Række, der strakte sig fra Brudehuset og helt hen til den modsatte Ende af Byen.

Imidlertid sad Hansine inde i sit Kammer, fordi ingen Gæst maatte se Bruden, før de alle var steget til Vogns. Da dette var sket, viste hun sig paa Stentrappen ved Siden af Emanuel, klædt i en sort ulden Kjole med smalle Kniplingsstrimler omkring Hals og Haandled. Under Brudesløret og Myrtekransen saas en perlestukken og guldbroderet Hue, der havde hørt til hendes Oldemoders Bryllupsdragt, og som hun i Dag bar efter Emanuels Ønske.

Paa Vejen ud til Kirken lød der munter Snakken fra de fleste af Vognene; Frokosten havde allerede oplivet Stemningen hos adskillige af de ældre Mænd. Først da man kunde høre Kirkeklokkernes Kimen, forstummede Talen, og Else faldt i Graad. Hansine derimod bevarede hele Tiden det ubevægelige og tillukkede Udtryk, som hendes Ansigt gerne fik under stærke Sindsrørelser.

Kirken, Næsset, Fjordens blaa Flade og Genbo-landets Brinker — alt laa badet i gyldent Sollys. Hen under Himlen fór lette Flors-Skyer af Stære, og ude over Vandet skreg de skumhvide Maager.